

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI](#)[item Mythologia, Francfort, 1581 - V, 15 : De Priapo](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - V, 15 : De Priapo

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[57\] : De Priapo](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre V

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - V, 15 : De Priapo](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre V

[Mythologie, Paris, 1627 - V, 16 : De Priapo](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre V

[Mythologie, Lyon, 1612 - V, 15 : De Priapo](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener Digitalisierungszentrum (MDZ).

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 527-529

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Priape](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

patere cogere. Quare, ut summam dicam, & pietas in Deos immortales, & in rebus agendis prudentia, & in presentibus bonis conseruandis parsimonia maximè viro bono est necessaria, quod per Erisichthonis fabulam indicabatur. At Cereris fabula, & vniuersa quæ de illa conficta sunt, nihil aliud continebant, nisi sacrationis rationem, & quo pacto frumenta crescerent, & qua diligentia in illis colligendis vti conueniret. At de Cerere satis, nunc de Priapo dicamus.

De Priapo

CAP. XV.

PRIAPVS, quem hortorum Deum esse antiqui crediderunt, è quibus parentibus ortus fuerit, non conuenit inter scriptores: siquidem alij Naiadis Nymphæ ac Dionysi filium fuisse tradiderunt, ut ait Strabo lib. 13. alij non Naiadis, sed Chiones fuisse dicunt. Hunc natum fuisse in Lampfacò, ibique ciuitatem sui nominis condidisse memorant. Apollonius Venerem cum Baccho congressam fuisse scribit: deinde cum is ad Indicam expeditionem exiisset, cum Adonide sepius congressa Priapum concepit. Cum verò Dionysus reuerteretur, illi obuiam cum corona processit, illumque coronans sequi quidem noluit, quia puderet, quòd nupsisset: at in Lampfacù recedens ibi parere decreuit. Tum luno capta zelotypia, simulàs se opem ferre, manu venetica vterù attingit, fecitque: ut puerum deformem, & præ ceteris incredibile membri pudèdi magnitudinem habentem pareret, quem Priapum nominauit. id cum vidisset Venus, noluit illù capere ob membri magnitudinem, sed in Lampfacò vrbe maris Hellepontii reliquit. Huius deformitatem ita complexus est Archias in his carminibus:

βαίος ἰδὼν ἐπρίπτει, ἐπ' αἰγυαλίτιδα γαίω
 χαλῶ, αἰθρίας ἔπει ἀντιβίον·
 φοβός, ἀπει, εἶβι καὶ ἰσημαίησιν ἐπ' ἀκτῶς
 ξίαντα μαγιστῶν ὕλας ἰχθυόεσσιν.

*Literæ paruum ego hic habito saxosa Priapus,
 Nullaque cum mergis bella cruentæ geror
 Distortus vultus pes nullus: sæpe dolando
 Piscator talem finxerit, aut melius.*

Deinde cum adoleuisset, pergratusque foret Lampfacenis inuieribus, Lampfacenotù decreto ex agro Lampfaceno exulauit. Fabulati sunt antiqui Lotidè nympham Priapi libidivena

fugientem in Lotoon fuisse mutatam. Memoriz prodidit Eusebius in libro de Falsa Religione, Priapum aliquando cum vris ex illis asellis, qui Bacchum in Indicam expeditionem proficiscentem trans quendam fluuium transuexere, de membri magnitudine decertasse, (fuit autem tanti id asellorum beneficium creditum, ut illi sint idcirco inter sidera relati, & alteri eorum concessum est ut loqui posset) qui cum victus fuisset, victorem ob inuidiam occidit. Mansit deinde ea consuetudo in sacris, ut asinus Priapo tanquam inuisum & inuidiosum animal immolaretur. Scripsit Ouidius libro primo Fastorum per solennitatem matris Deorum, ad quam omnes Dij conuenerant, post epulas lautissimas Priapum fuisse pudicitiz Vestę insidiatum. Nam cum Dij ceteri lufibus indulgerent, Vestaq; in molli herba somnũ caperet, ab asino Silemi excitata fuit, ne vim Priapi pateretur: tum verò deterritus fuit ab inceptis Priapus, omnesque conciderunt insidiaz, & asinus ex eo tempore Priapo matatus fuit in sacrificijs. Memoriz proditum est ab antiquis rerum Ægyptiarum scriptoribus, quod Titanes insidiati Osiridi illum trucidarunt, atque partem suam quisque clam e domo abstulerunt: sola autem pudenda in fluuium proiecerunt, cum nemo vellet illa auferre. Isis resumpsisse membra de captis Titanibus memorant, hominemque formasse, ac dedisse sacerdotibus sepeliendum. solum virile membrum non potuisse inueniri, quod imperatum est tanquam Deum coli, quod non modo diuinos honores ita fuit consecutum, sed etiam custodem hortorum ac vinearum & omnium fructiferarum arborum putarunt, vltoremque ac vindicem fascinantium. Fuit portus Priapi nomine prope Dardaniam, & vrbs ad mare sita, quibus in locis eximie Priapus colebatur. Fuerunt qui memoriz prodiderint Priapum fuisse virum Lampfacenum, qui cum haberet inges instrumentum, & facile paratum plantandis ciuibus, gratissimus fuerit mulieribus Lampfacenis. ea causa postmodo fuisse dicitur, ut Lampfacenorum omnium ceterorum inuidiam in se conuerterit, ac demum eiectus fuerit ex ipsa insula. At illud facinus ægerrime ferentibus mulieribus, & pro se Deos precantibus, post cum nonnullis interiectis temporibus Lampfacenos grauissimus pudendorum membrorum morbus inuasisset, Dodoneum oraculum adeuntes percunctati sunt, an ullum esset eius morbi remedium. His responsum est morbum

non

non prius cessaturum, quam Priapum in patriam reuocassent: quod cum fecissent, templa & sacrificia illi statuerunt, Priapumque hortorum Deum esse decreuerunt.

Atque tot sunt de Priapo ab antiquis memorie prodita. Priapus Naiadis & Dionysi filius dicitur, quia pro semine rerum naturalium capitur. Dionysus enim Sol est, aut calor, at Nais humor, ut dictum est, è quibus semina concipiuntur rerum naturalium. Quidam Chiones filium putarunt, quia album sit, & lacti vel niui simile rerum prope omnium sementiam Græci chiona niuem vocarunt. Qui Veneris & Adonidis filium esse crediderunt, in idem denique relabuntur, solisque differunt nominibus. Alij Priapum Bacchi ac Veneris filium fuisse crediderunt, quia vinum propter calorem excitet libidinem, ac Deum putarunt Lampfaci ob fertilitatem & bonitatem vinorum, quæ ibi nascerentur. Illius imago sinistra manu mentulam, dextra falcem tenebat, quod omnium nascentium temporis certi & cuique concessi certa sit meta, qua vitam abscindi necesse est. Fuerunt tamen nonnulli, qui Priapum nullum esse alium quam Pana putauerint. Verum vel nominis ipsius etymologia indicat Priapum esse semen. Quod Venus ipsum ob deformitatem in Lampfacio reliquit, nihil aliud significat, nisi res multas nature esse necessarias, quas tamen ob turpitudinem natura occultauit: sic pudenda hominum villis occultantur, & sunt in parte corporis occultiore: sic anum modò intra nates occultuit, modò sub caudarum integumento locauit, modò ita fecit occultum, ut in nonnullis eum dignoscere haud facile sit, ut in piscibus, modò non apparet omnino, ut in genere conchyliorum, & testa intectorum. Nam cum deformia sint, & ab ipsa natura consultò abscondita illa membra, tum turpia sunt illorum officia, quamuis necessaria: ideo & nos aliquando rei Veneris obicenitatem ita breuiter expressimus:

*Nil amor est aliud, Veneris quam parua Voluptas,
Qua simul expleta est, sufficit ora rubor.*

Deformis igitur & obscenus Priapus iure optimo fingitur, quia turpis est illa nature actio: & quam nemo prorsus appeteret, nisi illam caeca suauitate natura resperisset. At nunc de Adoni dicamus.

L